

er nødvendigt at hemmeligholde den for at varetage væsentlige hensyn til offentlige eller private interesser, herunder navnlig til enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers interesse i at beskytte oplysninger om deres personlige eller interne, herunder økonomiske forhold.

Oplysninger om visumansøgerens rent private forhold er fortrolige oplysninger, som ikke uberettiget må videregives. Videregivelse af sådanne oplysninger til andre end forvaltningsmyndigheder, f.eks. private, vil dog være berettiget, hvis den person, som oplysningerne vedrører, giver samtykke hertil.

Det fremgår endvidere af persondatalovens §§ 7 og 8, at oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold kan videregives, hvis der er givet udtrykkeligt samtykke.

Den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 3, 1. pkt., om, at repræsentationerne kan afvise en visumansøgning, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen og Integrationsministeriet i forbindelse med behandlingen af en sag om et beløbs forfald til betaling efter de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 3-5, kan videregive oplysninger, der indgår i sagen, til den herboende reference, har til formål at sikre, at den herboende reference – uden at reglerne om tavshedspligt overtrædes og i overensstemmelse med persondatalovens regler om videregivelse af oplysninger om rent private forhold – opnår de partsbeføjelser, som følger af reglerne i forvaltningsloven.

Det bemærkes, at efter forvaltningslovens § 8 kan den, der er part i en sag, på ethvert tidspunkt af sagens behandling som udgangspunkt lade sig repræsentere eller bistå af andre. Hvis den herboende reference i en sag om forfald til betaling af et beløb, som den pågældende har stillet som økonomisk sikkerhed, er repræsenteret af en anden, f.eks. en advokat, vil repræsentanten på vegne af den herboende reference opnå de partsbeføjelser, der følger af forvaltningslovens regler. Det bemærkes i den forbindelse, at visumansøgeren i forbindelse med ansøgningens indgivelse – hvor samtykket skal meddeles – bl.a. informeres om, at sagens oplysninger kan videregives til den herboende reference eller en repræsentant for denne, jf. de almindelige bemærkninger afsnit 3.7.

Den herboende reference har mulighed for at klage til Integrationsministeriet over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen om forfald til betaling af et beløb, som den pågældende har stillet som økonomisk sikkerhed, jf. den foreslåede bestemmelse i § 47 b.

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 1, jf. stk. 1, kan oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold videregives fra en forvaltningsmyndighed til en

anden forvaltningsmyndighed, hvis den, oplysningen angår, har givet samtykke.

Den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 3, 1. pkt., om, at visumansøgningen kan afvises, hvis ansøgeren ikke giver samtykke til, at Udlændingestyrelsen sender sagens akter til Integrationsministeriet ved påklage af en afgørelse om forfald til betaling af et beløb, som en herboende reference har stillet som økonomisk sikkerhed, har til formål at sikre, at Udlændingestyrelsen kan sende sagens akter til Integrationsministeriet til brug for ministeriets behandling af klagen.

De danske repræsentationer skal normalt altid afvise en visumansøgning, hvis ansøgerens samtykke ikke foreligger ved ansøgningens indgivelse. Dette gælder også, selvom repræsentationen senere vil kunne afgøre sagen ved udstedelse af bona fide visum, og det derfor ikke kommer på tale at betinge visumudstedelse af, at den herboende reference stiller økonomisk sikkerhed. Dette hænger sammen med, at det på tidspunktet for ansøgningens indgivelse endnu ikke er afgjort, om repræsentationen vil kunne udstede bona fide visum, eller om sagen vil skulle forelægges for Udlændingestyrelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 3, 2. pkt., kan de danske repræsentationer ikke afvise en visumansøgning efter den foreslåede bestemmelse i § 47, stk. 3, 1. pkt., i tilfælde, hvor repræsentationerne udsteder visum på vegne af et andet Schengenland, som Danmark repræsenterer.

Den foreslåede bestemmelse omhandler de tilfælde, hvor de danske repræsentationer i kraft af indgåede repræsentationsaftaler behandler visumansøgninger på vegne af andre Schengenlande, og hvor samtykke til videregivelse af oplysninger til en reference i Danmark og til Udlændingestyrelsens fremsendelse af sagsakter til Integrationsministeriet ikke er relevant.

Repræsentationerne skal – i det omfang der er behov herfor – ved modtagelse af en visumansøgning oplyse om betingelserne i de foreslåede bestemmelser i § 47 c, stk. 1 og 3, og om, at visumansøgningen kan blive afvist, hvis betingelserne ikke er opfyldt.

Hvis repræsentationen er i tvivl om, hvorvidt betingelserne i de foreslåede bestemmelser i § 47 c, stk. 1 og 3, er opfyldt, skal repræsentationen forelægge ansøgningen for Udlændingestyrelsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 47 c, stk. 4, kan de danske repræsentationer afvise en ansøgning om transitvisum, hvis ansøgeren ikke har visum eller indrejsetilladelse til vedkommende tredjeland, eller hvis rejseruten gennem Schengenområdet ikke kan anses for velbegrundet.